

3. kapitola

Hodinářství U Dlouhého kabátu

Pátravý pohled paní Strobeové sklouzl přes neobyčejně dlouhý nos, pronikl skrze mimořádně tlustá skla brýlí posazených až na jeho špičce, zaměřil děti ve třídě před sebou a zavrtal se do nejmenšího z nich:

„Pane Bulíku!“ její hlas zahřměl jako rána bičem.

„Paní Strobeová!“ vrátil jí úder malinký žáček.

„Má drahá paní učitelko a živitelko mého ducha, čím vám mohu posloužit tohoto nevídaně krásného pátečního rána, jehož nádheru předčí jen vaše čaro-krásné vzezření?“

Jako obvykle ji Bulíkova odpověď vytočila.

Jednak proto, že jí vyloudila na tváři úsměv. A taky proto, že jí trošinku polichotila.

„Ze všeho nejdřív si přestaň pískat tu připitomělou melodii...“ napomenula ho paní Strobeová.

„Ne tak nahlas, paní Strobeová!“ zašeptal Bulík s očima vytřeštěnýma hrůzou. „To je Marsellaisa.“

Kdyby vás slyšel někdo z francouzské ambasády, jak nazýváte jejich národní hymnu připitomnělou melodií, nepochybně by ihned podali zprávu prezidentovi, který by vzápětí vyhlásil Norsku válku. Francouzi zbožňují válčení, i když to zrovna není jejich parketa. Paní Strobeová, slyšela jste například o stoleté válce, kterou vedli proti Anglii?“

Zatímco se celá třída smála, bubnovala paní Strobeová prsty o stůl a prohlížela si toho podivného chlapečka, kterého měla od jara ve své třídě.

„Pane Bulíku, kdybyste místo toho pískání dával raději pozor, neušlo by vám, že probíráme právě stoletou válku ve Francii. Co jsem kupříkladu říkala o Johance z Arku?“

„O Johance z Arku?“ zopakoval Bulík a škrábal se zadumaně na kotletě pod levým uchem. „Hmm. To zní nějak povědomě. Nějaká žena, nemýlím-li se?“

„Ano.“

„Slavná kankánová tanečnice?“

„Pane Bulíku!“

„No dobře, dobře. Můžete mi trochu napovědět?“

Paní Strobeová vzdychla. „Johanka z Arku byla zbožná milá dívka z venkova. Už jako mladá dívka obdržela tajuplnou zprávu, aby vyhledala francouzského korunního prince, který se skrýval neznámo kde ve Francii, a pomohla mu.“

„Tohle zní teda dost povědomě,“ ozval se Bulík. „Nedostala tu zprávu náhodou na pohlednici z Paříže se vzácnou známkou z roku 1888?“

„O čem to mluvíš? Johanka z Arku obdržela zprávu od andělů, kteří hovořili v její hlavě!“

„Omlouvám se, paní Strobeová, chyba spojení v mém malém, leč složitém mozku.“

Bulík koukl na Lízu, která už si zase opřela hlavu o lavici a zakryla ji rukama.

„Už se to nebude opakovat, paní Strobeová. Jak to s tou Johankou nakonec dopadlo?“

Paní Strobeová se nahnula přes katedru.

„Přesně u toho jsem skončila. Johance z Arku se podařilo najít korunního prince a společně pak bojovali proti Angličanům. Ta mladá desetiletá dívka na sebe navlékla brnění, naučila se mistrně za-

cházet s mečem a vedla francouzské oddíly do bojů. Dodneška je pokládána za největší francouzskou národní hrdinku. Hned si to všichni запиšte!“

„Nádhera!“ vykřikl Bulík. „Ta milá dívenka zvítězila. Zbožňuju příběhy se šťastným koncem!“

Paní Strobeová sklonila svůj dlouhý vystouplý nos, takže se málem dotýkal katedry, a přes vrchní okraj brýlí se zadívala do třídy.

„Zas tak šťastný konec to nebyl. Zajali ji a prodali Angličanům, kteří ji odsoudili k smrti za čarodějnictví. Pak pozvali obyvatele města Rouen na náměstí, kde ji přivázali ke sloupu, naskládali dříví na hranici a tu pak zapálili...“

Třídou se ozvalo pronikavé, téměř prosebné vykřiknutí: „... ale pak se přihnal korunní princ a zachránil ji.“

Všichni se otočili směrem k Líze, která si samým zděšením dala ruku před pusou. Nikdo – včetně Lízy – nebyl na takovéto výstupy od ní zvyklý.

„Lízo, prohlédni si pořádně obrázek v učebnici dějepisu,“ vyzvala ji paní Strobeová. „Je na něm vidět, jak plameny olizují bílé šaty Johanky z Arku. Připadá vám, jako by ji někdo zachránil?“

„Ne!“ zvolala celá třída jedním hlasem.

„Taky že nezachránil,“ pokračovala paní Strobeová. „Upálili ji a zuhelnatělé tělo hodili do řeky. Johance z Arku bylo tehdy devatenáct let.“

Líza se podívala na obrázek v učebnici. Tvář té dívky jí připomínala jinou tvář na jiném obrázku – mladou Julietu Margarínovou v postranním vozíku na motocyklu doktora Proktora. Při pomýšlení na hrozné věci, které se udály, vyskočily Líze na tváři slzy.

„To se ví, že ta holka umřela,“ poznamenal Bulík.

Paní Strobeová si sundala brýle. „Co tím máte na mysli, pane Bulíku?“

„Jestli se má člověk stát opravdovým hrdinou, pak musí zemřít hrdinskou smrtí.“

Třída se dala do smíchu, ale paní Strobeová pokyvovala.

„Kdo ví,“ zamumlala. „Kdo ví.“

Vtom zazvonil konec hodiny, a než stačila vyslovit písmeno h, aby popřála dětem *hezký víkend*, vyběhlo první z dětí ze dveří. Skončila totiž poslední páteční hodina a začínal víkend.

Když si Líza oblékala v šatně bundu, zaslechla ostatní holky, jak se celé rozjařené baví o nějakém mejdanu, na který jsou pozvaní asi úplně všichni. Teda kromě Lízy. A samozřejmě Bulíka. Slyšela, jak si o něm šuškájí. Že prý je takový mrňavý a divný. A pořád říká a dělá nějaké ptákoviny, kterým nikdo z nich ani za mák nerozumí.

„Ahoj!“

Bulík vyskočil na lavici vedle Lízy a natáhl se pro bundu.